Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26181
Copyright: Admont, Benediktinerstift

iudendū est quid quando cui uel quomodo aliquid proferatur: Bonum
quippe bene loquitur: qui ea quę recta sunt humilitē annuntiare uidet.
Corde bene loquitur: qui caritatē non simulat. Ore bene loquitur: qui
ueritatem annuntiat. Factis bene loquitur: qui alios bonis exemplis edifi
cat. Malis mala respondent probonis ꝓ aduersa ꝓ optimis. bonis bona respon
dent pro malis ꝓ prospera pro aduersis. Aduersus conuiuū lingue fortitudo
adhibenda est patientię: ut temptatio quę uerbis foris inpugnat. tol
lerantię uirtute deuicta discedat. Dicebat quidam patrū. quia dū sede
rent aliquando seniores. ꝓ loquerentur sermonem de edificationibus.
erat inter eos unus prouidus. ꝓ uidit angelos manus aquantes ꝓ lauantes
eos. Vt autem uenisset locutio secularis discedebant angeli. ꝓ uolutaban
tur pori in medio eorum pleni fetoribus ꝓ polluerunt eos. Cum autē
rursus loquerentur de edificatione. uenientes uerum angeli lauabant
eos. Venerunt q̄ aliquando senes ad abbatē antonium. ꝓ erat cum eis etiā
abbas ioseph. Volens autem abbas antonius probare eos. mouit sermonē
de scripturis sanctis. ꝓ cepit interrogare iuniioribus. quid est hoc. aut
illud uerbum. Et singuli eorum dicebāt pro ut poterant. Ille autē dice
bat. Hec dum inuenisti. Post omis uero. dixit abbas ioseph. Tu quomodo
dicis uerbum hoc? Et ille respondit. nescio. Et dixit abbas antoni. Vere
abba ioseph solus inuenit uiam. qui nescire se respondit. Fratres quida
interrogauit senem dicens. Siquis frīs attulerit ad me deforis sermones
uis abba dicam ei ut non eos afferat ad me? Et respondit ei senex. Noli.
Et dicit fratē. Quare? Respondit senex. Quia nec nos id potuimus custo
dire. Et dixit fr̄. Quid ergo debet fieri? Et respondit ei senex. Si uoluerī
mus taciturnitatē seruare: sufficit proximo modus I P S E.

IHGVA DE TACITVRNITATE. XXXVIII.

discrete frenanda est. non insolubilitē obliganda. Scriptum namq; ē.
Sapiens tacebit usq; ad tempus. ut nimirum cum oportunū cōsiderat.
post posita censura silentii loquendo quę congruunt inusum se utilitatis
impendat. De tacendi atq; loquendi censura psalmonem dicitur: Tempus tacen
di. ꝓ tempus loquendi. Discrete quippe uicissitudinū pensanda sunt tēpo
ra. ne aut cum restringi lingua debet per uerba inutilitē defluat. aut cum
loqui utilitē potest semetipsum pigre restringat. Quanta sit utilitas tacē
nitatis silentium psalmista considerans ait: Pone domine custodiam ori
meo. ꝓ ostium circumstantię labiis meis. Non enim poni ori suo parietem
sed ostium petit quod uidelicet aperitur ꝓ clauditur: Vnde nobis caute di